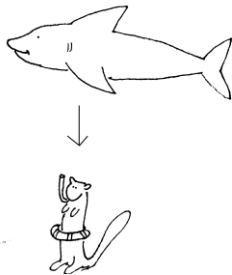

Sagan om den lilla fisken Gupp som så gärna ville bli en haj

Den lilla fisken Gupp är som vanligt bland de första på plats för tångbollsmatchen. Att försöka göra mål på motståndarlaget med en boll av ihoprullad tång är kanske det bästa Gupp vet. Alla sorters fiskar är med och spelar – det är allt från små, små fiskar, som Gupp, till större fiskar, som tonfisk.

Matchen börjar och det är ganska jämnt, som det brukar vara. Det är roligt. När fiskarna tar en paus för att hämta andan lägger Gupp märke till att en ny fisk närmar sig planen. Det är en jättestor fisk, den största Gupp har sett. Det är en haj.

Hajen presenterar sig som Vesslan och berättar att hon fått namnet Vesslan för att hon är så snabb. (En vessla skulle förstås vara mycket långsammare än en haj i vatten, men det tänker ingen på.)

Vesslan blir indelad i ett lag och matchen drar igång igen. Och visst är Vesslan snabb! Den snabbaste av de alla. Vesslan är också så stor att när hon kommer med full fart mot målet hjälper det inte att Gupp ställer fram sitt bästa försvar, för Vesslan dundrar fram med enorm fart och som en fluga som fastnar på bilens vindruta fastnar Gupp på Vesslans mage. Gupp har inte en chans mot Vesslan.

Alla i motståndarlaget jublar när det har vunnit matchen med Vesslans hjälp. Gupp simmar hem, en aning nedstämd. Han har aldrig varit någon stjärna på tångboll, men kände han sig som ett riktigt bottennapp.

– Om jag ändå vore en haj, tänker Gupp. Istället för en sån här liten, liten fisk. En haj måste vara så mycket bättre på allt.

Och på kvällen när Gupp ska sova tänker han på alla saker som hajar måste vara bra på.

Det måste vara jättebra att vara sådär snabb, tänker Gupp. Det skulle inte alls ta lång tid att simma till skolan och affären. Man skulle vara där på ett litet kick! Och man skulle vara helt grym på tångboll.

Det måste också vara jättebra att vara sådär stor, tänker Gupp. Ingen skulle råka simma förbi utan att se en och ingen stor fisk skulle kunna skrämma en. Och man skulle vara fantastisk på tångboll!

Gupp tänker sen på alla saker små fiskar är bra på. Han kommer inte på någonting.

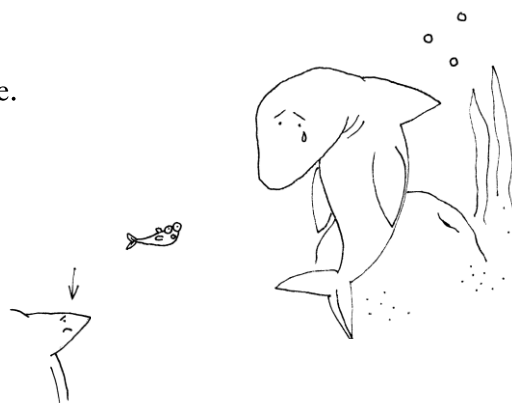
Om han ändå vore en haj! Små fiskar är inte bra på något, tänker Gupp. Speciellt inte på tångboll!

Nästa dag när Gupp vaknar simmar han inte till tångbollsplanen. Nej, det känner han inte alls för. Istället simmar han planlöst längs med sjögräset och funderar på hur han ska göra för att bli en supergrym haj. Han skulle kanske kunna tejpa fast en låtsas-hajfena på ryggen, då kanske han skulle bli lite snabbare.

Eller?

Plötsligt stöter Gupp på en haj som sitter och ser olycklig ut. Till och med hajfena på ryggen ser ut att vara ledsen.

Hajen är Vesslan! – Jag är så olycklig, säger Vesslan.

– Du! Som är en haj! Du kan väl aldrig vara olycklig. Att vara en haj är ju det bästa i världen!

Vesslan tittar upp på Gupp.

– Jag önskar att jag var en liten, liten fisk med små fenor och utan den här grejen på ryggen, säger Vesslan med en suck.

– Du pratar i nattmössan! säger Gupp. Hajar är stora och ingen är rädd för dom. Och de är omöjliga att göra mål på och vinner *alltid* i tångboll!

– Hm... Jo, det har du såklart rätt i, svarar Vesslan och torkar sig om kinden som är blöt av tårar. (Fast egentligen är hela hajen blöt, för dom är ju under vatten. Men det tänker inte Vesslan på.) Jag gillar att vara haj, tror jag. Nästan varje dag gör jag det. Men precis just nu är det inte så kul.

– Hurså? frågar Gupp.

– Du förstår, snörvlar Vesslan, min farmor har en klocka som hon har haft i evigheters evighet. Det är hennes älsklingsklocka. Hon lämnade in den på lagning hos urmakaren förra veckan och jag var nyss där för att hämta den. Men när jag simmade hemåt så tittade jag inte så noga på var jag satte fötterna och så snavade jag på den här stenen! (En haj har inga fötter

så den kan inte snava. Men det tänker inte Vesslan på heller.) I fallet

tappade jag klockan och den ramlade ner där.

Vesslan pekar på vad som ser ut att vara ett brunnslock.

– Klockan ramlade ner i ett av hålen. Och jag är alldeles för stor för att simma igenom hålet och hämta den.

Vesslan ser ut som om hon är på väg att brista ut i gråt igen.

– Om jag ändå vore en liten, liten fisk med små fenor, utan den här grejen på ryggen, så kunde jag simma ner och hämta klockan och min farmor skulle bli jätteglad.

Gupp känner sig ledsen för Vesslans skull. Om han ändå kunde hjälpa henne!

Då ser han plötsligt sin spegelbild reflekteras i en vattenpöl. (Det finns inga vattenpölar under vattnet, för där är ju allting vatten, men det tänker inte Gupp på.)

-Vänta lite! Kolla på mig! säger han. Jag är en liten, liten fisk med små fenor och utan den där grejen på ryggen. Jag kanske kan simma ner och hämta klockan!

Gupp simmar mot brunnslocket och kommer lätt igenom hålet. Han hör Vesslan jubla: – Fantastiskt! Gupp kommer på en grej och simmar upp igen.

– Kan du beskriva klockan?

– Den är grön med en grå urtavla. Den har stannat på klockan kvart över fyra och den är vattentät.

Gupp simmar ner igen och på botten av brunnen ligger en massa olika saker som fiskar, krabbor och valar måste ha tappat. Gupp ser en sliten toffla, skärvor av en krossad vas, ett brädspel utan tärning... och där, bland allt skrot och alla skatter, en grön klocka med grå urtavla som stannat på klockan kvart över fyra. Gupp ser noga efter. Den är vattentät.

När Gupp simmar upp med klockan genom brunnslocket utbrister Vesslan i ett "HURRA!" och hon lyfter upp Gupp på sin nos och balanserar honom där, som en delfin som balanserar en boll. Vesslan dansar runt i en cirkel med Gupp fortfarande på nosen, flaxar med fenorna

och sjunger högt av glädje. En sköldpadda som flyter förbi stannar för att se vad som pågår.

– Här är det visst fest, säger sköldpaddan.

– Oh ja, jag är så glad! skrattar hajen. Jag är så glad att jag mötte den här fenomenala lilla fisken. Vad heter du förresten? Frågar Vesslan och ser på Gupp.

– Jag heter Gupp, svarar Gupp.

– Tack så mycket, Gupp. Utan dig hade min farmor aldrig kunnat få tillbaka sin älskingsklocka. Det är verkligen sant. Ingen större fisk hade klarat något sånt här! I det här fallet var du ovärderlig! Och så ger Vesslan Gupp en stor kram.

Vesslan och Gupp simmar tillsammans på vägen mot Vesslans farmors hus för att lämna tillbaka klockan. Gupp känner sig glad. I vissa situationer är det faktiskt rätt bra att vara liten, tänker han. Och han kommer precis på en till situation där det är riktigt bra att vara en liten, liten fisk.

– Du Vesslan! Hänger du med och lilar lite tångboll när vi har lämnat klockan hos din farmor?

Tångbollsmatchen är igång. En av clownfiskarna slår en passning till Gupp som dribblar mot målet. När en större fisk i motståndarlaget försöker ta bollen av Gupp gömmer Gupp sig

bakom bollen, så att motståndaren inte ser vart Gupp tänker ta vägen med bollen!

Motståndaren blir helt lurad och Gupp kommer förbi.

Nu är det bara en fisk mellan Gupp och målet. Närmare bestämt: en haj. Det är Vesslan.

Gupp tar sats och så tunnlar han Vesslan och kommer förbi. (Man kan inte tunnla en haj, för hajar har inga ben att tunnla igenom. Men det tänker inte Gupp eller Vesslan på.) Gupp skjuter. Det blir mål!

Alla fiskar jublar. Matchen fortsätter. Ibland räddar de andra fiskarna Gupps skott i och ibland tar de sig förbi Gupps försvar, men det gör inget. För ibland tar sig Gupp också förbi de andra och gör mål. Och det här med tångboll är kanske det bästa Gupp vet.

Gupp tänker att den där hajen som han så gärna ville bli, den är han redan. Den har han inuti sig och den sitter där inne och ropar: "Heja!"

Gupp tänker också att det inte är så dumt att vara en liten, liten fisk i ett stort hav. Särskilt inte när han känner sig som vilken haj som helst.

